

Noi eram prizonieri în mâinile prințului întunericului dar Prințul luminii a plătit prețul răscumpărării pe Golgota, cea mai măreață prilej a dragostei și harului lui Dumnezeu.

tea fiind doar o poartă de trecere spre slava lui Dumnezeu. Ne-a adus odihnă, iertare, nădejde și siguranță. Piatra cea mai prețioasă, diamantul din capul unghiului, Stânca pe care se întemeiază credința trăiește, de aceea:

Lumina credinței să ardă mereu

*Căci El Și-a dat viața s-avem harul Său
E viu și pe tron e Domn și-mpărat
Și Marele Preot cu slavă-mbrăcat
Pe nouri cu slavă curând va veni
Mireasa iubită pe veci va răpi.*

Așteptând acea zi „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus de mare” (2 Corinteni 9:15).

Cu respect și dragoste frățescă,
Rodica Pașca

În grădina Ghețimani, locul rugăciunii „cu strigăte mari și cu lacrimi,” cu sudoare ca picături de sânge, cu apele tulburi a spaimelor morții, cu monstruoasa urâciune a păcatului nostru au fost învinse de iubirea divină fără de care partea noastră ar fi fost chinul veșnic dar: „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre! Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El, prin rănilile Lui suntem rămași.” (Isaia 53:5) El a fost părăsit pentru ca noi să nu fim părăsiți niciodată: „... căci El însuși a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.” (Evrei 13:5) Bobol de grâu curat a trebuit să moară „pentru ca oile să aibă viață și să o aibă din belșug” (Ioan 10:10b). Am citit o povestioară despre o grupă de copii căroro învățătoarea le-a dat câte un ou de plastic în care să pună simboluri ale vieții. Copiii au pus flori, insecte, frunze dar unul din copii l-a lăsat gol pentru că mormântul gol a adus viața nouă. Da. Mormântul gol ne-a umplut inimile de pace pentru că El este Stânca unde ne putem adăposti, chiar dacă valuri înfuriate urlă în jur. Mormântul gol ne-a adus lumina a cărei strălucire a alungat întunericul și ne-a umplut inimile de bucurie, acum, moar-

Biserica Creștină Baptistă
„BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252
www.biruinta.ro; e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Bala, Mare, str. Iulia Manu, nr. 25

Responsabil număr: Mihaela CHEREJI

Anunțuri

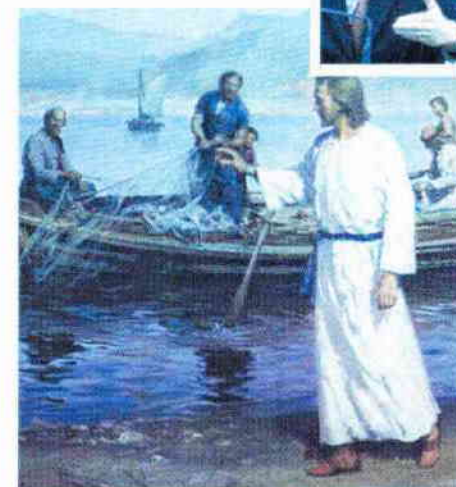
Miercuri	- ora 18 - Repetiție de cor
Joi	- ora 18 - Serviciu de închinare
Sâmbătă	- ora 17 - Întâlnirea de tineret
Duminică	- ora 9,30 - Grupele de rugăciune
	- Pregătire pentru botez
Duminică	- ora 10 și 17 - Serviciu de închinare

P U L S U L

Bisericii Creștine Baptiste Biruința

An XIII, nr. 596 din 29 aprilie 2012

EDITORIAL
pastor Daniel Chereji

İNDELETNICIRI PĂGUBOASE

„Simon Petru, Toma, zis Geamăn, Natanael din Cana Galileii, fiii lui Zebedei și alți doi din ucenicii lui Isus erau împreună. Simon Petru le-a zis: „Mă duc să prind pește.” „Mergem și noi cu tine”, i-au zis ei. Au ieșit și au intrat într-o corabie; și n-au prins nimic în noaptea aceea.” (Ioan 21:2-3)

Pescuitul nu are nimic păcătos, însă se pare că Petru nu și-a ales cel mai potrivit moment pentru acest lucru. Inițiativa lui era total anacronică situației în care se aflau.

Cristos înviase din morți, tocmai de aceea reacția lui Petru pare atât de nevroșimilă.

Este ca și cum ar fi spus: „ce bine ne că a înviat Cristos, o

Continuare pag. 2

DIN CUPRINS:

pag. 2 „Mărețul Har”

pag. 3 Înmulțirea Păcatului și
Înmulțirea Harului

partidă de pescuit s-ar potrivi excelent cu evenimentul”.

Pescuitul și-ar fi avut locul lui, însă momentele acelea puteau fi trăite la intensitate maximă datorită magnificei experiențe a învierii a căror martori le-a fost dat harul și lor să fie. Situația era amplificată și de puterea lui de influență deoarece inițiativei sale i s-au alăturat și ceilalți ucenici. A fost nevoie de intervenția promptă a lui Cristos care li s-a arătat încă odată, provocându-i să-și dea seama că ceea ce nu este inițiat de El nu are succes.

De atâtea ori ne dovedim la rândul nostru atât de nepriștitori în administrarea timpului și a resurselor care ne stau la dispoziție. Suntem foarte pricepuți în a ne pierde timpul cu tot felul de îndeletniciri păguboase care nu aduc nicio satisfacție durabilă în viețile noastre cu atât mai mult să conteze ceva pentru veșnicie. Previzibil și dureros este faptul că astfel de inițiative își găsesc adepți cu ușurință și din prisos, în ciuda rezultatelor discutabile.

"Mărețul Har"

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.” (Efeseni 2:8)

Când vorbim despre har, mulți dintre noi ne gândim la ceea ce avem fiecare dintre noi, adică un talent sau ceva care avem abilitatea să facem, dar har înseamnă mult mai mult decât aceasta. Apostolul Pavel spune "Prin har ați fost mântuiți" deci înseamnă că toți am fost lipsiți de viață fiind niște păcătoși care meritam moartea, dar prin bunătatea lui Dumnezeu care și-a arătat-o față de noi prin faptul că a dat ceea ce a avut mai de preț, adică pe Isus Fiul Său, ca să moară pentru noi pe o cruce, iar prin aceasta ne-a adus la viață veșnică pe care o avem în El. Toți suntem păcătoși și trăim

Noi suntem copiii Domnului. Știm că am fost creați cu un scop și că Dumnezeu are un plan specific pentru viețile noastre. Dumnezeu a investit totul ca să ne aducă înapoi de pe drumurile păcatului așezându-ne pe calea veșniciei. Tocmai de aceea nu ne permitem să ne pierdem vremea cu lucruri care nu ne vor aduce decât dezamăgire.

Domnul ne cheamă să trăim cu responsabilitate, știind că acțiunile noastre vor fi privite și urmate de alții și că inițiativele care n-au acordul Său nu pot avea sorți de izbândă. Chemarea și statutul nostru sunt mult prea importante ca să ne pierdem vremea cu nimicuri în timp ce Dumnezeu ne vrea în slujba Lui cu normă întreagă.

Frumusețea statutului de creștin implicat într-o legătură personală cu Domnul este că El este dispus să ne întâlnească la fel ca și pe Petru oriunde ne-ar duce inițiativele noastre iar prin ascultare de cuvântul Lui, pasiunile, resursele, visele și inițiativele proprii să poată fi convertite într-o slujire sfântă a Celui înviat.

prin harul lui Dumnezeu care ne ține în fiecare moment din viața noastră, iar noi trebuie să fim conștienți că El a murit pentru păcatele noastre, dar Dumnezeu Tatăl nostru l-a înviat din morți, iar aceasta este un har pe care nu-l merităm. Trebuie să fim recunoscători pentru tot ceea ce primim din mâna Lui și să recunoaștem măreția harului lui Dumnezeu. În anul 1779 John Newton un fost căpitan de vas care era un negustor de sclavi a scris versurile cântării "Mărețul Har" care vorbesc despre harul lui Dumnezeu. Văzând modul și felul în care erau tratați sclavii, Dumnezeu l-a cercetat schimbându-i viața, el devenind în cele din urmă unul dintre cei care au luptat împotriva sclavagismului, iar acesta este un har. Trebuie să fim mulțumitori lui Dumnezeu pentru harul Său în fiecare zi.

Tincu Ioan

Continuare din pag. 1

Înmulțirea Păcatului și Înmulțirea Harului

„Ba încă și legea a venit ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Cristos, Domnul nostru.

(Romani 5:20, 21)

De ce oare există astăzi atât de mulți oameni care trăiesc într-o stare de răzvrătire din ce în ce mai făcișă lui Dumnezeu și într-un mod care sfidează orice principiu și normă a moralității?

Aproape de fiecare dată când rostesc o asemenea întrebare în public se va găsi cu siguranță cineva care să-ți răspundă că nu-i nimic nou sub soare, că dintotdeauna a fost așa. Și, într-un anume fel, așa este. Omul a trăit în răzvrătire față de Dumnezeu aproape „de când lumea”, mai precis din clipa Căderii din Eden. Și totuși, ceva diferit se întâmplă cu omenirea din vremurile noastre. Pe măsură ce lumea progresează și se civilizează omul devine tot mai a-Theos - fără Dumnezeu.

Zilele trecute cineva care se lăuda „în gura mare” că face parte din categoria celor menționați mai sus, replica undeva pe o pagină de internet ceva de genul următor: „dacă Dumnezeu vostru ar exista și dacă ar fi cu adevărat interesat de oameni atunci ar face bine să se sinchisească și să mi se arate și mie dacă pretinde că mă iubește și nu vrea să mă duc în iad”.

Problema unor astfel de oameni cu o asemenea mentalitate și atitudine, este că dincolo de necredința lor pe care o „flutură” prin fața noastră cu o aroganță ieșită din comun, există, de cele mai multe ori, o apetență uriașă pentru păcat (mai devreme sau mai târziu aceasta iese cumva la iveală, indiferent de afișajul exterior care o maschează cu iscusință), acesta fiind de fapt motivul real pentru care ei resping cu vehemență

orice idee de sfîntenie, legată implicit de un Dumnezeu sfînt.

Întrebarea care stăruie de multe ori în mintea credinciosului care intră în contact cu asemenea personaje „sună” cam așa: „Oare de ce nu face Dumnezeu tot ce se poate face - orice - ca să l se descopere și acestui om așa cum mi s-a descoperit mie?”

Întrebare ar fi legitimă dacă nu ar porni de la o premisă total greșită, și anume, aceea că Dumnezeu este dator să ni se descopere, să ne facă cumva să credem în El și, drept consecință, să ne mântuiască. Greșit! Dumnezeu nu ne datorează nouă oamenilor nimic, și nimeni cu nici un chip, nu-l poate obliga să facă ceva. Tot ceea ce a făcut Dumnezeu pentru mântuirea noastră a fost în strictă conformitate cu voia Sa suverană și, drept urmare, El singur hotărăște cui, cum și în ce circumstanțe alege să l se descopere.

Vestea cea bună pentru oricine se frământă deja în mod sincer cu întrebări de genul „oare pe mine m-a ales?”, este că tocmai acesta este unul din semnele că deja Dumnezeu te „cercetează”, îți dă „târcoale” și nu te va lăsa până când nu vei capitula în brațele Sale. Așa că, în mijlocul unei lumi din ce în ce mai sfidătoare la adresa lui Dumnezeu, puterea Sa infinită și înțelepciunea-l neasemuită se manifestă cu atât mai strălucitor cu cât întunericul păcatului este tot mai gros și tot mai răspândit peste și în neamul omenesc.

Iar adevărul de căpătâi al tuturor acestor spuse este că nimeni și nimic nu-l poate împiedica pe Dumnezeu să-și desăvârșească planul Său de mântuire cu privire la noi, cei pe care El Însuși „ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Cristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui.” (Efeseni 1:4-6)

Claudiu Lupu